

Dolf Verroen

Een
regenboog
in mijn
kast

MET TEKENINGEN VAN
Charlotte Dematons

LEOPOLD

Dolf Verroen

Een regenboog in mijn kast

MET TEKENINGEN VAN
Charlotte Dematons

Leopold | Amsterdam

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Eerste druk 2024

© tekst: Dolf Verroen 2024 / www.dolfverroen.nl

© omslag en illustraties: Charlotte Dematons 2024

Boekverzorging: Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

NUR 283 / ISBN 978 90 258 8615 8

Dit boek is gedrukt op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo blijven waardevolle bossen behouden.

www.kinderboeken.nl

Ik weet niet eens wat ik boven mijn opstel moet zetten. Derksen lijkt wel gek. Twee dagen voor de vakantie over je gevoelens schrijven. Wie wil dat?! Hij vertelt toch ook niks over zijn gevoel. O ja, als hij naar meisjes kijkt, zie je zijn gevoelens. Kan hij geen oog van af houden. Naar jongens kijkt hij niet. Ik wel, maar daar ga ik geen woord over zeggen. Dat gaat hem niets aan. Wat hebben mijn gevoelens met Nederlands te maken? Zoiets kan alleen een stomme leraar verzinnen. Ik geloof dat ik de enige ben die nog geen woord heeft geschreven. Als ik om me heen kijk zie ik sommige kinderen op hun pen kluiven. De meesten schrijven alsof ze bakken gevoel kwijt moeten.

Derksen is een etterbak.

Kijk hem mijn kant op kijken! En o jee, daar komt het: 'Lukt het niet, Jasper? Weet je niet hoe je moet beginnen?' Natuurlijk weet ik dat, maar ik wil niet. Ik heb geen zin om op te schrijven dat ik de enige homo in de klas ben en dat ik... ja, wat eigenlijk? Schaam ik me, ben ik bang dat ze me uitlachen? Dat Jaap, een half-half vriend, me zal laten stikken?

Waarom is iedereen hetero?

Nou ja, misschien niet iedereen. Menno zou homo kunnen zijn. Hij doet een beetje meisjesachtig en dat vinden ze allemaal leuk. Hij maakt er soms een toneelstukje van en dan liggen ze allemaal dubbel. Ik weet niet wat echt of fake is. Ik vind Menno meer dan aardig. Hij is bijzonder. Ik zou zijn vriend willen zijn. Ik heb een keer van hem gedroomd. De fijnste droom ooit. Wat er gebeurde weet ik niet eens. Ik werd wakker met een gevoel van geluk.

We moeten inleveren.

Ik lever een leeg blaadje in en kijk Derksen brutaal aan.

'Geen gevoel, Jasper?'

'Nee meneer, gelukkig niet.'

Een paar kinderen moeten lachen.

Ik loop de klas uit als een koning.

2

De laatste dag voor de vakantie hebben we nog één keer Nederlands. En dat uur wordt gebruikt voor onze gevoelens.

‘Ik vind het werkstuk van Menno zo belangrijk,’ zegt Derksen, ‘dat hij er een spreekbeurt over moet houden. En gelukkig wil hij dat wel.’

Menno staat voor de klas.

Hij vertelt dat hij een meisje wil worden.

Hij vertelt ook dat hij zich altijd een meisje heeft gevoeld.

Dat hij vroeger met poppen speelde, dat hij zich een meisje in een jongenslichaam voelt.

Wij mogen vragen stellen.

Het zijn meestal stomme vragen. Of hij voortaan in een jurk naar school komt, of hij zijn haar laat groeien en of hij oorbellen durft te dragen. Vooral die laatste vraag is stom. Er zijn miljoenen jongens die oorbellen dragen.

Er is een vraag waar ik van schrik.

Van het antwoord, tenminste.

‘Hoe wil je dan heten, Menno?’

‘Christientje,’ zegt Menno meteen.

Menno kan best een meisje zijn. Hij heeft een smal gezicht met grote donkere ogen. Hij heeft prachtig haar en mooie handen met lange, fijne vingers. Hij loopt anders dan andere jongens. Een beetje truttig, niet stoer in elk geval.

Maar die naam!

Hoe kan ik hem Christientje noemen terwijl hij voor mij Menno is?

Ik probeer hem in gedachten zo te noemen.

‘Hé Christientje, hoi Christientje...’

Het lukt niet.

Voor mij blijft hij Menno.

3

Ik val niet op meisjes, maar wel op Menno. Hij is geen moment uit mijn gedachten. Ik vond hem zo geweldig. Hij stond voor de klas en was voor niemand bang. Na school heb ik op straat op hem staan wachten. Voor ik het besefte, fietste hij me voorbij. Nu zie ik hem pas na de vakantie weer.

‘Jammer,’ zegt mijn moeder. ‘Als een jongen een meisje wordt, is ze natuurlijk een meisje. Zo erg is het niet, Jasper. De wereld zit vol aardige homojongens. En je hebt nog alle tijd. Je bent pas dertien.’

Zelfs mijn vader heeft er begrip voor. Of hij het echt snapt, weet ik niet. Oma Truus, de moeder van mijn moeder, zegt dat hij zich altijd op de vlakte houdt. Ze ergert zich eraan. Ik niet. Ik zeg ook niet altijd wat ik denk.

Eigenlijk heb ik aardige ouders. Ze hebben elkaar ontmoet toen ze allebei medicijnen studeerden. Ze werden verliefd en zijn getrouwd. Mijn moeder is gestopt met haar studie en doet al een paar jaar vrijwilligerswerk. Ze rijdt oude mensen naar het ziekenhuis, doet spelletjes met ze in het dagverblijf bij ons op de hoek. Mijn vader is chirurg. Vol-

gens mijn moeder wordt hij door zijn patiënten aanbeden. Als ze dat zegt, zie je dat ze trots op hem is. Ze is nog steeds dol op hem. Misschien hij ook wel op haar. Hij laat het minder merken.

Mijn moeder is praatgraag en melkt elk onderwerp uit. Daar heb ik nu geen zin in. Tenslotte is Menno niet van haar. Daarom vertel ik maar gauw dat ik een havo-advies heb gekregen.

Mijn vader veert op.

‘Dat is een goed bericht, Jasper. Als je je best doet, kun je vast en zeker naar het vwo. Maak je geen zorgen, jongen. Het komt allemaal goed.’

‘Dat gaan we vieren,’ zegt mijn moeder en ze haalt een keihard taartje uit de vriezer. Ze zet het in de magnetron en haalt een fles witte wijn uit de kelder.

‘Weet je,’ zegt mijn vader als ze in de keuken is, ‘ik heb altijd gezegd: als ik een zoon krijg moet hij dokter worden. En nu denk ik...’

Ik dokter? Ik die flauwval als ik bloed zie!

‘...misschien psycholoog of psychiater,’ zegt hij aarzelend. ‘Zulke mensen zijn hard nodig. En jij hebt wat met mensen. Net als je moeder.’

Ze komt de kamer in met twee glazen wijn en een glas vruchtensap. (Cola komt er bij ons niet in). Het taartje is weggegooid. ‘Ik had het gekregen van een invalide meneer,’ zegt ze. ‘Maar de magnetron stond te hoog. Het is niet meer te eten.’

Mijn vader heft zijn glas en zet zijn spreekgezicht op.

‘Op de toekomst, Jasper.’

‘Ja,’ roept mijn moeder. ‘Op de toekomst.’

Ik zeg niets.

Mijn toekomst is gelukkig nog heel ver weg.

4

Ik weet best dat ik geen succes ben. Soms heb ik daar de pest over in, soms kan het me niet schelen. Het is zoals het is. Oma Truus vindt me verwend, maar daar ben ik het niet mee eens.

Het is allemaal mijn eigen schuld. Ik weet het. Als ik beter mijn best had gedaan was ik op de basisschool niet blijven zitten. Mijn vader is daardoor wel een beetje veranderd. Vroeger stond hij erop dat ik naar het gymnasium zou gaan om later te kunnen studeren. Hij snapt nu wel dat ik niet zo geniaal ben als hij gehoopt had. Toch zegt hij steeds dat hij vertrouwen in me heeft: 'Langzame benen lopen het vlugst,' zegt hij soms.

Ik bof dat ik niet als andere kinderen in de vakantie vakken moet vullen bij de supermarkt, kranten moet bezorgen of thuis veel moet meehelpen. Wel vraagt mijn moeder af en toe of ik de boodschappen wil doen, maar dat vind ik niet erg.

Het is jammer dat ik hier maar twee vrienden heb. Niet van school, maar uit de buurt. Ik vind ze aardig, maar ik weet niet of het echte vrienden zijn. Mijn ouders zouden

ze kennissen noemen. Jaap is christelijk. Zijn vader heeft een schildersbedrijf en is lid van een kerk, meer een sekte geloof ik. Ze zijn in elk geval erg streng, zegt Jaap.

Simon woont ergens in een zijstraat van een zijstraat. Zijn vader is een wappie. Hij gelooft dat we binnenkort allemaal in aliens zijn veranderd. Hij staat regelmatig in de krant omdat hij opstandjes organiseert.

Menno is anders. Ik wou dat hij mijn vriend was. Menno is bijzonder. Maar ik denk niet dat hij mij ziet zitten.

Het wordt sowieso een rotvakantie.

Mijn vader moet plotseling naar een congres in Wenen en mijn moeder gaat mee. Het congres duurt een week en daarna blijven ze nog een paar dagen om de stad te leren kennen. Ik heb net gehoord dat ik eerst een paar dagen bij mijn opa en oma logeer en daarna een weekje bij oma Truus.

In mijn opa en oma heb ik geen zin. Het zijn saaie mensen. Ik weet zeker dat ik me daar kapot verveel. Ze hebben pas sinds kort een tv omdat ze het nieuws willen zien. Van mijn moeder heb ik gehoord dat oma het heeft doorgedreven. Opa voelde er niets voor. Je kunt je haast niet voorstellen dat er zulke mensen bestaan. Ze wonen in een huis waar het altijd stil is.

Bij oma Truus is het rommelig en gezellig. Volgens mijn vader is haar huis één grote rotzooi. Ik mag er doen wat ik wil. Ze woont in een dorp. Als ik bij haar logeer, gaan we altijd wandelen. Ze weet alles van bloemen en planten en daar kan ze ontzettend goed over vertellen. Ze praat met me alsof ik een volwassene ben. Ik zou alles aan haar kunnen vertellen, maar dat doe ik niet. Ik durf niet. Oma Truus zegt wat ze denkt. Dat ik ben blijven zitten vindt ze een schande. 'Je moet een schop onder je kont hebben,' zei ze kwaad toen ze het hoorde. 'Je bent gewoon lui.'

Oma Truus lijkt wel een beetje op Klaartje, onze hulp.
(Schoonmaakster, zegt ze zelf). Die zegt ook precies wat ze denkt.

Mijn vader vindt het fijn dat ik naar zijn ouders ga, ‘omdat ze me zo weinig zien en zoveel van mij houden’. Het eerste is waar; het tweede weet ik niet.

Hopelijk wordt het warm. Jaap heeft een kano en dan kunnen we samen het meer op. Jaap is wel een eikel. Hij kan ontzettend stomme dingen zeggen. Vooral als het over seks en meisjes gaat. En over asielzoekers. Daar moeten ze bij hem thuis niks van hebben. Simon is aardiger. Soms vind ik hem een beetje zielig. Waarom weet ik niet.

Mijn moeder belooft dat we echt nog wel iets gaan doen deze vakantie.

Wat weet ze niet.

We zien wel.